

LA CAMPANA DE GRACIA.

MILLORAS DE BARCELONA.

¡Vamos que per ser lo paseig de *Gracia* ha sigut ben *desgraciat!*

ALS REPUBLICANS FEDERALS DE LA PROVINCIA DE BARCELONA.

Habentse de procedir á eleccions de tres representans per la Assamblea federal que s' ha de reunir proximatment en Madrit, la Junta municipal de Barcelona, que té interinament las atribucions d' comité provincial, ha acordat que aquestas se verifiquin en totas las localitats de la provincia demá diumenje dia 11.

Diferentas agrupacions s' han reunit y han acordat despres d' amplia discussió, redactar un notable manifest en que s' fá ressaltar la importancia que aquestas eleccions tenen, y al mateix temps confeccionar y apoyar una candidatura composta dels tres ciutadans següents:

FRANCISCO PI MARGALL,
JOSEPH ANSELMO CLAVÉ,
JOAQUIM ESCUDER.

Republicans de totas las fraccions recomanan aquesta candidatura, per lo qual nosaltres ens atrevim á publicarla y á demanar á nostres correligionaris que si la creuen bona y digna li dispensin los seus vots.

La Redacció.

CARNESTOLTAS.

Véuse aquí una festivitiat que en Espanya se celebra durant tot l' any, y aixó que moltes vegadas ni ho sabém coneixer.

Nosaltres, pobres infelissos, esperém á que la Societat del Born comensi á publicar los telégramas pels diaris, per compendrer que s' acostia l' dia de la gresca, dels esbronchs y de disfressarnos.

Y no veyém que hi há qui fá gresca tot l' any, qui tot l' any nos amaga l' ou, qui 'ns esbronca sense parar, y quan no á nosaltres esbronca al sentit comú, y finalment qui no surt una vegada al carrer sense posarse la corresponent careta.

Aquestos son los que mes se diverteixen á las nostras costellas. Per ells sempre es dijous gras, sempre es dia de tiberi y de daltabaix; sempre tenen la llengua neta, á pesar de lo molt que menján, per dir quatre insults al pobre poble que, per mes que fassa, no pot disfressar la séva pobresa, ni té prou badalls per satisfer la séva fam y set de justicia.

Aném per parts y 'ns entendrém.

¿Ha vist ningú un Carnestoltas mes desenfrenat que l' que tingué lloch allá pél Setembre de 1868, quan despres del ball de máscaras de Alcolea, aquella Espanya tant manosejada pels Borbons, va sortir per carrers y plassas ab lo traje de dona honrada?

¿Y d' aquells arlequins afamats que sortian per tots cantons, tocant las castanyolas de la *populatería*, y dihent ¡fora quintas! cridant ¡fora consuns! esclamant ¡justicia! á cada paraula que pronunciavan, y hasta algun ja baix lo trono! que me 'n dihéu?

¿Y d' aquellas comparsas que anavan recorrent los pobles, esgarrapant la guitarra, com pera dissimular lo demés que esgarrapar volian, demanant vots y fent promesas á gust del consumidor, que 'us ne sembla?

¿Y d' aquella altra senyora que duya gorro-

frigi y corona al cap al mateix temps, una xinel·la brodada á un peu y una espardeuya ab vetas blavas al altre, un guant á l' una má y á l' altra las fingidas butllofas del treball, un manto de estamenya forrat de seda superfina penjat á las espatllas; d' aquella senyora monarquía democrática, d' aquella disfressa tant capritxosa, d' aquella esroncadora de tota la gent sensata ¡qué n' hem de dir?

¡Ay quinas bromas mes pesadas van jugar-nos! Mes val que callém. Mes val que s' olvidin aquellas fetas de las quals eram nosaltres las únicas víctimas. Mes val que 'ns ne recordém tant sols, perque si una altra vegada s' repeteix la asquerosa mascarada sapiguém arrencar caretas, y coneixer ben bé las fisomias de las máscaras y dels mascarons, que aixó es lo que convé.

Anémse 'n á un altre assumpto

Los que realment solen disfressarse son los municipals que s' vesteixen d' home quan se tracta d' anar á votar á un ajuntament que 'ls assegura l' puesto.

Los escombriaires quan van á fer lo mateix.

Los generals y 'ls militars en general, quan s' omplan de galons, de creus y de plumeros per dissimular mes fàcilment que están enganxats als mugrons de la mare pátria.

Los reys acostuman disfressarse per ferse populars, y quan van de viatge, sobre tot, se posan uns llabis postissos per sonriure continuamente, y un bras dret tambe postís per saludar á tot vitxo vivent, sense cansarse.

Se disfressan los candidats monárquichs quan pretenen que se 'ls voti per diputats á Corts.

Se disfressa la policia quan se tracta de agafar á un republicá.

Se disfressan los partidaris de 'n Monpensier y del noy Alfonso quantot d' una aceptan un ministeri de D. Amadeo y l' hi prestan apoyo ab la mira de treballar per casa.

Se disfressan los cimbríos y zorrillistas, en care que no saben si continuar ab lo espellifat traje de monárquich que portan ó be ab un altre de republicá que no 'ls hi cau molt be.

Se disfressa la reacció, encare que no puga disfressar la mala olor que fá, per mes essencias de felicitat que s' posi al mocador.

Se disfressa la llibertat monárquica, quan mitj borratxa surt de casa en Fornos, de bras set ab la Justicia, ab los ulls oberts y un bastó á la má, en lloch de una espasa.

Se disfressa la ley, posantse un ambut per casco.

Se disfressa la moralitat ab un traje cusit de cartas de jugar, de Deus y de bitllets de la loteria.

Se disfressa l' Espanya oficial entera. Per tot arreu nos surten homes vestits ab uniformes. L' autoritat no sab sortir may ab son traje natural, ab lo traje del digne y propi respecte. Per fer veure que es alguna cosa necessita voltarse de una cáfila de gent disfressada, y desde l' polisson de la capa ab jiras vermelas, desde l' municipal vestit de blau de cap á peus, desde l' pobre sereno ab la catxuxa galonada de vermell, desde l' sorge ab la gorra de quartel ab la borleta, desde l' cipayo ab las flanjás verdas á las calsas, desde l' civil ab lo barret de cresta, fins al general ab mes entorxats que una botiga de galons, fins al majistrat ab aquella toga, sense la qual la justicia semblaria anar despullada y no faria goig, — fins al ministre mes plé de creus que l' poble de calvaris, fins aquella altra persona que s' vesteix

ab un traje impermeable ó inviolable, que es lo mateix; Espanya es una inmensa mascarada, es un Carnestoltas desenfrenat, es una bacanal continuada, es una broma de las mes horribles.

Despés de la parodia de Carnestoltas que l' poble celebra ab tota sa miseria durant tres dias de l' any, vé l' dimecres de cendra y l' enterro de la sardina.

¡Ay República de l' ánima méva l' dia que ab la cendra dels retratos de cert personatge, la de la mida de la quinta y la de molts uniformes infamants, sápigas marcar lo front de aquelles personas, que tant y tant necessitan la quaresma per purgar tots los séus pecats y posarse bé de ventrell á copia de dejunis!

Llavors si que enterrarem la sardina per sempre mes. Llavors si que vindrá la festa nacional del patriotisme pur, sense arlequins ni mascarons que la fassan xavacana; celebrada sols per ciutadans lliures é iguals, celosos dels seus drets é imposats de sos debers, pacífichs y sense desitj de menjarse als altres, ni ganas de que á n' ells ningú se 'ls menji.

BATALLADAS.

Los radicals fan del ofici qu' es un gust.

Are s' dedican á fer la por. Home hi ha hagut que en la reunió del circo de Price s' ha atrevit á parlar de la inminencia de un viatge regi, al qual, si s' realises, no acompanyarian al rey los que abuy menján la sopa boba al seu costat.

¡¡¡Bufa!!!

=Lo senyor Cabot...

=¿De qui 'm parla? ¿D' aquell regidor que quan la febre groga va tocá l' dos de Barcelona?

=Del mateix. Donchs lo senyor Cabot.

=¿Aquell regidor que somiaba ser arcalde primer de Barcelona y que, habent pres possessio de la arcaldia l' senyor Rius y Tauler, s' ha quedat ab las ganas?

=Home, si. Donchs com li deya, lo senyor Cabot...

=¿Aquell regidor, procedent de las filas de la unió liberal, qu' are fá de radical?

=Si. Y are deixim explicar. Lo senyor Cabot fa uns cuants dias que s' dedica á insultar á la premsa desde l' consistori, abusant de la seva posició, sent aixís que sab que desde allí ningú li pot tornar las pilotas.

=Be, pero l' publich ja va donar senyals del seu disgust.

=¿Y que se n' hi dona á n' ell del publich? Miri: qui no 'n té tot lo mon es seu.

=Y alló de sortir del saló l'ls periodistas ja l' devia afectar.

=Si, prou. ¡Quin un ell per afectar-se! En Teodoro Baró, redactor de la *Crónica*, prou li va dir qu' ell, quan vulgui atacar á la premsa, acudirá á la mateixa premsa, pero que may abusará de la seva posició atacantla desde la casa de la ciutat; pero ell... ¡ni menos se va tornar roig ni res!

=Donchs un home aixís ¿que mereix sino lo despreci de totas las personas dignas y ben educadas?

Los ministerials han publicat un manifest ó circular molt bo. Per donar pretest als revolu-

cionaris per prepararse y anar ahont s' hagi d' anar, no n' he vist un altre.

=¿Diu que 'l firma 'l senyor Elduayen?

=Si senyor. Y qu' es de la fracció canovista.

=¿Y donchs? ¿Que farà are aquesta fracció?

=Probablement, gracias al saludable calor del pressupost, se deurá fondrer com un bocado.

=Y be ¡que menji tothom!

Un progressista cessant se 'n vá á una fonda de sisos, s' assenta, crida al mosso, aquest hi compareix, y l' hi diu:

—¿Que hi ha noy?

—Sopa d' ou, de broquil...

—No, no; digas los plats.

—Vol un tallet de bou á la doba, llengua de badella, estufat...

—¿Estufat dius? Pórtamen mitja racció.

—Está bé.

—Escolta ¿quins periódichs teniu?

—Aqui no hi ha mes que l' *Independencia y la Campana*.

—¿No mes que 'ls federal?... Donchs no 'n dugas cap... En cambi si t' hi dit mitja racció, pórtamen tot una.

—Tot es igual. ¿No vol que n' hi dongan los periódichs? Donchs ja n' hi donaré jo.

Y anantse 'n cap á la cuina esclama tot cantant: —«Una racció de estufat per un senyor que es progressista.»

En lo Principal ja s' han donat quaranta y tantas representacions del magnífich ball de gran espectacle «*Flama ó la hija del fuego*»

Quaranta y tantas representacions, que han produhit quaranta y tans llenos ¡que 's pensan qu' es poch?

Com se coneix que 's tracta de una funció en que hi surt foch, fum y flamaradas.

Lo nostre poble es sempre aficionat á las cosas que creman.

Y si per entre-mitj del fum s' hi trasllueixan algunas pantorrillas, com las de las bailarinas del Principal, llavors fins los letxuginos, fills dels burgesos, saben prescindir incautamente del foch y engrescarse.

Véus' aqui explicat l' éxit extraordinari de la «*Flama*»

ENDEVINALLA.

¿En que se semblarán las próximas elecciones de diputats á Certs gegants de poblet?

—En la porra que durán.

Asseguran los periódichs de Madrid que 'l general Serrano ha presentat un ultimatum al senyor Sagasta, concebut en eixos ó semblants termes: *los unionistas tambe hi volem ser*.

De modo que ab en Topete no 'n tenen prou; de modo que no 'ls basta que 'n Sagasta s' hagi girat la casaca, sino qu' ells també volen participar del boti; de modo que no 'ls basta que 'l poble rebi, sino qu' ells volen ser també dels que pegan.

No sabem com acabarà aquest nou conflicte, pero de tots modos ja 's pot assegurar que hi haurá teca per totes las bocas afamadas, encara que siga precis pujar la contribució.

—La pacificació de Cuba adelanta.

—Me 'n alegro. A veurer si acaba la mantsa de unavegada.

=Abiat, abiat. Miri: cada dia 's reben notícias de novas victorias y de presentacions de moltissims sublevats; de modo que ja apenas n' hi ha un.

=¡Angela! ¡Viva la pau!

=Pero aixó si; lo govern hi vol enviar 2000 homens de refors.

=Ja casi está acabat ¿y encara hi envia 2000 homens? ¡Pastarada!

En las elecciones que venen los republicans tindrem la victoria tant si guanyem com si perdem.

Si guanyem, voldrá dir qu' hem jugat á la gana gana; y si perdem, hurem jugat á la gana pierde. Vagin com vagin las elecciones, lo que té de caurer caurá.

Los sagastins fins tenen comites electorals. Lo de Barcelona 'l componen, entre altres, los senyors Ferratges, Balaguer, Maluquer y demes notabilitats catalanescas.

Suposem que aquets senyors deurán proposar als electors que nombrin diputats als senyors Maluquer, Ferratges, Balaguer y demes importants membres del comité ministerial.

Els s' ho fan, ells s' ho pelan, ells s' ho fregeixen y ells s' ho menjan. Preu per preu, fan com l' apotecari de Olot: se quedan la medicina.

Han arribat dos carnestoltes: lo del Bony y 'l de santa Catarina. Tots dos duyan numeros séquit y anaban assentats en luxosas carretel-las tiradas per sis caballs cada una de ellas.

Varem observar que entre 'l faust dels carnestoltes y 'ls dels reys hi ha molts punts de contacte.

Lo *Diari de Barcelona* ha donat compte de la sortida cap á Madrid del general Gaminde, dient que ha deixat molts bons recorts entre 'ls barcelonins.

De que ha deixat recorts no hi ha cap dubte; are ab lo que no podem estar conformes ab lo *diari* es en que aquets recorts sigan bons.

Lo general Gaminde va ser l' home que 's va prestar á clavar lo punyal al mitj del cor de la revolució, obehint las órdenes d' en Prim sobre 'l desarme de la milicia; lo general Gaminde ha omplert de federals duas vegadas lo ponton; lo general Gaminde ha enviat lliberals al castell de Bellver de Mallorca y á la Carraca; lo general Gaminde ha dirigit sitis tant escandalosos com lo siti de Gracia; lo general Gaminde ha conquistat dos entorxats y la cartera de la guerra á costa dels pobres catalans; lo general Gaminde... Pero ¿á que continuar? Son tants los recorts que aquest home 'ns ha deixat, que desd' are prometém no olvidar-lo may mes, per lluny que vagi y per alt que siga.

Pénsintse una unsa de mostassa, un xavo de pebra, un bitxo, una manxiula. Donchs lo meeting dels radicals encara va ser mes fort que tot aixó.

En Martos va dir que no volia parlar gaire per por de ser massa fort y massa cohent. A pesar de tot, va dir alguna cosa y no falta qui assegura que, á consecuencia de las cosas que va dir, encara té la boca llagada.

Lo discurs va acabar dient:

=L' unich que 'm dona pena es la inmensa vergonya que pesa sobre 'l pais al veurers gobernat per estadistas com De Blas, camaleons com Alonso Colmenares, hacendistas com Angulo y TRAIIDORS com en Sagasta.

Vaja, no hi ha com la gana per fer parlar clar.

Un altre radical, fent la apologia del ministeri radical, va dir que 'n Zorrilla no va tenir necessitat de donar circulars d' ordre públich á la sombra de las quals s' assessina á la gent en Barcelona, s' afusellan criaturas en la Habana y 's degolla una població entera en Filipinas.

¿Que hi deu dir en Sagasta ab tot aixó?

Ell deu dir: ¡aneu cantant!

La *acertada* administració dels progressistas en nostras pobras colonias va donant los seus resultats.

Are li toca 'l torn á las islas Filipinas. Sembla que hi va haber alli algun conato de insurrecció, pero 'l general Izquierdo sembla que ja ha restablert l' ordre. Diem aixó per que ja sabem que una població ha sigut passada á sanch y foch y que quaranta y tants sublevats han estat condemnats á mort per un concell de guerra.

No obstant, lo general Izquierdo, sempre bondados y misericordiós, ha indultat de la pena á una vintena; de modo que no mes n' han mort vint y tants.

¿No mes?... Lo general de Filipinas ha tingut sort de dirse *Izquierdo*, perque si s' arriba á dir *Derecho* s' hauria hagut d' estar barallant continuament ab lo seu apellido.

Lo senyor Rius y Tauler va cridar á la casa de la ciutat als directors dels periodichs per esposalshi los seus propositos. A nosaltres no 'ns va invitar y va fer be, perque no som dels que 'ns deixem respallar facilment.

ECOS DE LA REUNIÓN DELS RADICALS DE MADRID.

Primer de tot, gran xivari, perque á Madrid tot s' ho gastan per arrels y 'ls radicals abundan. Com se coneix, al véure un hom plé 'l Circo de Price, que s' acosta la federal, destinada á *desarrelar* todas las immoralitats que á Madrid se practican.

Pero aném als discursos.

Ruiz Zorrilla acaba aixis lo séu: «Sobre tot unió entre 'l partit, y que may se subreposi á la opinió general la de cap individuo per respectable que sia, unich medi de que aqueix partit, representant de todas nostras glorias, logri salvar lo gran principi de la *soberanía nacional*.

Resultat, molta soberanía, molta nació, y res de D. Amadeo.

Véus' aqui alguns trossos del discurs de 'l Echegaray: —«Lo decret de disolució ha sigut lo crit de guerra pera que 'l partit radical se llansi á la lluyta.»

—«Además moren alguns pels carres de Barcelona, encare que segons diu lo governador d' eixa capital lo govern déu estar tranquil. Y además á Cuba s' assessina miserable y cobardament á noys de dotze anys; y además á Filipinas se passen á mata-degolla mes

de dos cents homes; pero gracias á Déu, aixó no déu donarnos cap mena de cuidado, mentres nos quedi la circular del ministre de la Governació sobre ordre públich.»

—«En quant á reglamentar los drets individuals, de segur que no s' hi atrevirá en Sagasta, porque aixó seria violar la Constitució, y á qui tals reglamentacions firmés se 'l portaria á la barra!

—«Respecte al viatge del rey, veig en ell una prova de la popularitat d' aquell ministeri, de la confiança que inspiraba y del amor y confiança de que havia sapigut rodejar al monarca. ¡A veure 'ls ministres actuals! Digas que acompanyin al rey en un viatge com aquell. ¡Ah! Si segueixen pél camí que han comensat, si continuan entronisant á la reacció y no 's detenen per aquesta pendent, tal vegada será un altre lo viatge en que lo acompanyin! ¡Ay! Si may arribés aquest dia veuriam llavors si 'ls cortesans dels banquets eran també cortesans de la desgracia. Lo partit conservador ha abandonat sempre ab cobardia als tronos després de esplotarlos y precipitarlos.

—«La revolució de Setembre tingué dos anys obertas las portas, finestras y balcones del palacio de Orient á fi y efecte de que l' huracá revolucionári penetrés dintre del real alcázar y 's rebajés poderós per sos salons, des-sota sos sostres artesonats, contra sas parets dauradas, sobre sos enrajolats de mármol, y purifiqués aquella atmósfera; y d' enrajolats, parets y sostres arranqués y se n' endugués tant pudriment y tanta miseria de adulacions y mentidas y traicions cortesanas com alli hi havia deixat la dinastía Borbónica. Pero avuy veyém ab gran tristesa que 'l palacio de Orient no s' ha orejat encare prou.»

¿Que tal, lectors de la *Campana*? Pero aném endavant.

En Mata acabá son discurs ab las següents paraulas:—«A pesar de los proposits no crech que 'l govern pugá lograr son objecte, porque en las urnas guanyarém y 'l derrotarém en lo Parlament. Pero si despres de tot no son nostras ideas aplicadas, si encara que tinguem majoria contra 'l govern, com l' hem tinguda ja, no 's compleixan las prácticas parlamentarias, llavors direm com los creyents: «Sols Déu sab lo que vindrá».....Y aqui m' assech, senyors, ja que com compendreu facilment me hi deixat anar de una manera que bé podria estrellarme. Res mes.»

Home, avall y fora. Las cosas á mitjas no volen dir res.

En Sanromá diu en son discurs:—«Y tant estretament unidas considero la Constitució y la dinastía que en ma opinió han de viurer juntas, ó juntas han de caurer.»

De tot tingué aquest discurs, menos aplausos.

Y diu un tal Sr. Mathet:—«Si fá sis mesos que 'ns sonreya la aurora de la llibertat, avuy sembla lo mateix que 'ns trobessim pel agost del 1868.

Y estem mals porque 'ns hem empenyat en consiliar duas cosas incompatibles, com son la democrácia y *certs atributs essencials*»

Vaja, que ja 'ls hopodia haver dittot y potser nos entendriam.

Lo célebre Escossura diu que vol morir dessota la bandera radical.

¿De un tip de turró, l' hi preguntarém nosaltres, ó be de que?

En Moret parla despres de una manera tant fina, tant fina que casi passa desapercebut lo seu discurs.

En cambi en Martos parla ben groixut. Escoltemlo:—«No sé si es veritat que hi ha un govern que vol posar la má dessobre l' obra de las constituyents; no ho espero, pero tampoch ho temo ¡Pobres d' ells, lo dia que la legalitat se rompi! ¡Pobres d' ells lo dia que la Constitució 's falseji! La llibertat may pot morir.—Goberns com l' actual no poden sense vergonya pel pais estar molt de temps al devant de sos destins. Es impossible que una nació que gosa de llibertat consenti en los governs estadistas com De Blas, camaleons com Alonso Colmenares, hisendistas com Angulo y traidors com en Sagasta.»

¿Y no obstant avans aquests eran los principals amichs de 'n Martos!

En Salmeron (Francisco) diu:—«Quan se hajan obert las Corts podriam enviar al rey un escrit que digues poch mes ó menos:— «Procureu Senyor, *estimar mes la llibertat que las formas dels governs*.... Senyor, no s' elegeixen los reys pel gust de tenirlos, y Déu nos en guart de que sian esterils los esforços de la democrácia; som dinastichs, pero no creyem puga may lo monarca separar la causa de la monarquía de la causa de la democrácia.»

¿Fins are que sou abaix no 'us n' heu adonat?

Per últim, lo mateix Ruiz Zorrilla, resumint la discussió, diu entre altres cosas:— «Nostres enemichs pera las eleccions contan ab tots los medis que dona la possessió del govern; pero contra aqueixos medis conta ab altres lo partit radical, y es un d' ells lo de retirar-se á las tendas, desde 'l moment que la lluyta no siga legal.»

¿A las tendas ha dit? Si son de bacallá ho comprench. S' acosta la quaresma; los radicals l' han comensada ja fa temps, y 's tracta de dejunis molt magres y molt llarchs.

¿Es veritat que don Bernat Iglesias ha espedit als arcaldes populars una circular *reservada* encaraegantlosi que no permetin ni tolerin reunions contrarias al actual ordre de cosas, encara que fins are hagin sigut autorizadas per la ley?

Si la circular realment existeix, los molts arcaldes republicans de la nostra provincia deuen entregarla als tribunals á fi de veurer si aquets volen fer justicia una vegada la vida.

Los sagastins s' assemblan als frares de la trapa en que ells mateixos se fan la sepultura.

L' arcalde de Badalona es progressista, qu' es com si diguessem que 's riu tant com vol de la ley y del que diran. ¿Voldreu creurer que encara no ha volgut donar possessió al ajuntament novament elegit pe 'l sufragi universal? L' home s' hi deu trobar be fent de arcalde.

L' hora de pendrer possessió 'ls regidors nous eran las cinch y com encara no estaban tots presents, lo senyor arcalde va creurer del

cas despejar lo saló deixant ab un pam de nas al publich.

Vostés dirán: pero 'ls regidors nous ¿que no sabian ser puntuals? Ja, pero com *casualment* aquell dia lo relotje de la vila feya mutis...

¡Ah! L' arcalde 's diu SEBASTIÁ BADIA.

Espartero ja ha piulat. Lo bon princep de Vergara sembla que ha escrit á un personatge desconfiant del apoyo de *certa genteta* y recordant certas fetxas fatals per la llibertat.

Pero per mes que l' avi sermoneji 'm sembla que 'ls sagastins farán aurellas de *mercader*.

Hem fullejat un llibret á proposit per riurer y passar ratos, que ab lo titol de *La Xirinola* ha confeccionat lo colaborador nostre, ciudadá Pau Rosella.

Es un tomet plé de cuentos xistosos, diallechs de xispeantes y poesias amenas, que conté ben dibuixadas caricaturas y está elegantment imprés y encuadernat. No val mes que mitja pesseta.

Per héroes no hem de remontarnos al temps dels romans, ni tampoch als temps de las guer-ras de la reconquista y la Independencia. Ni tant sols hem de recordarnos del famós siti de Gracia comparable tant sols ab lo no menos célebre siti de Troya.

Los admiradors del geni, los amants dels homes de valor, farán bé descubrintse devant del comandant de la guardia municipal senyor Pujadas. Per *manar* fer foch contra 'l poble indefens no n' hi ha un altre.

La empresa del Liceo sembla que 'ns vol fer sentir «La Galia» obra de gran mérit deguda á la inspiració del mestre Gounod y premiada en lo certámen que va tenir lloch en Londres.

¿Y qui la cantarà?

La ignorancia sempre ha sigut atrevida.

Posém en coneixement dels lectors de la *Campana*, que tenim en prempsa y sortiran á llum quant antes los populars almanachs LO XANGUET y LO TIBURÓN; tant l' un com l' altre están plagats de intencionadas y xistosos caricaturas, perfectament dibuixadas y grabadas, y lo text es debut á las millors plomas satíricas y xistosos d' Espanya.

Podem assegurar que es cosa bona, que no 'ls doldrá als que comprin dits almanachs lo ral que cada un d' ells costá y que pasarán un bon rato fentse un tip de riurer. Apa donchs, no vos hi penseu mes; quan surti compreulo y veureu que no exagerem nostres elogis.

Lo FORASTER, *almanach per l' any 1872*. Pa-seigs satírichs per Barcelona. Firas, exposicions y festas populars, consells saludables pels forasters. Poesias, articles y anécdotas. Guia de tots los carrers y plassas de Barcelona Ensanche y Barceloneta, escrit per Bunyegas y plagat de caricaturas per Padró. 1 tomo en 8.º 4 rals.

POESIAS FESTIVAS Y SATÍRICAS DEL CÉLEBRE RECTOR DE VALLFOGONA. Forma un tomo casi foleo á dos y tres columnas de text, lo retrato del autor y una cubierta perfectament dibuixada per Padró. Tot val sols 4 rals. ¡Au que ja s' acaba!

Barcelona.—Imprenta de la Viuda y F. de G.

I. LOPEZ editor